

ŠPORTNI DAN – Toško Čelo

Na športni dan sem se odpravila z mami, očijem in mlajšim bratcem. Pot smo začeli pri spomeniku Kurirček.

Na poti smo videli gobe,

različne gozdne cvetlice

in kapice želodov, po čemer smo sklepali, da v gozdu rastejo hrasti.

Sledili smo gozdnim potem in označbam na drevesih

in prispeli do lovske kočice na Toškem Čelu.

Nato smo nadaljevali pot proti Šentvidu

in prispeli do našega cilja, do mejnikov.

Tam sem poskusila ugotoviti strani neba. Moja iztočnica so bila drevesa poraščena z mahom.

Najprej sem ugotovila kje je sever in določila, da se Katarina nahaja na vzhodu, spomenik NOB Kurirček na jugu in pot proti Šentvidu na zahodu.

Najpogostejši drevesi sta bili smreka in bukev. Listnato drevo z grobim lubjem se imenuje hrast, drevo z gladkim lubjem pa bukev. Listnata drevesa prepoznam po listju. Na poti smo videli tudi smreko in jelko, ki spadata pod iglasta drevesa.

Nazaj proti avtu smo se vračali nekaj malega po gozdu, večji del pa po cesti, saj je bilo v gozdu precej blatno, na kamnik in koreninah pa je drselo.

Športni dan mi je bil všeč, dvakrat smo celo zgrešili pot, kar je bilo zabavno . Nekaj problemov sem imela z nekoliko strmejšimi vzpetinami.

Športni dan – Vrh Staneta Kosca, Rašica

Pohod smo začeli na Magajnovi ulici v Črnučah, saj je na tej ulici živela mami, ko še ni živela z mojim očijem. Tokrat je z nami na pohod šel tudi moj stric Jaka, mamin brat.

Že na začetku smo naredili nekaj vaj za moč.

Ugotovili smo, da v tem času cvetijo robide

in da imajo borovnice že plodove.

Našli smo mesto z lepim razgledom na Črnuče in tam malo posedeli.

Nato smo nadaljevali pot proti spomeniku.

Kmalu nas je čakal prvi večji vzpon, na koncu katerega smo si malo odpočili.

Po kar nekaj hoje smo prispeli do omenjenega spomenika.

Na poti smo, po besedah mojega strica, videli partizanske jarke

in Rimsko tlakovano cesto, ki naj bi vodila iz Ljubljane, mimo Ruskega carja, Gameljn, čez Rašico in vse do Celja.

Za nami je bila že dobra ura in pol hoje, ko smo prišli do kažipota, ki nam je kazal smer proti Rašici.

Pot nas je vodila na čudovit travnik, kjer smo našli gozdne jagode, kislice in videli krave.

Videli smo tudi eno najstarejših kapelic v Sloveniji, ki naj bi bila po besedah strica stara 1500 let.

Po tem, ko smo šli mimo vasi Rašica, smo prišli do kažipota, ki nas je vodil na stolp, vrh Staneta Ceneta.

Pot do stolpa je bila precej zahtevna in bila sem že kar utrujena. Videli smo lepo cvetlico, za katero smo ugotovili, da se imenuje *Campanula persicifolia* oziroma Zvončica.

In končno smo prispeli na naš cilj, kjer smo se seveda povzpeli še na sam stolp.

Nato smo si malo odpočili v gostilni, kjer sva si z bratom privoščila zaslužen jabolčni štrudelj.

Zatem smo se po isti poti spustili po hribu navzdol in zaključili pohod tam kjer smo ga tudi začeli. Pohod je bil zelo zabaven in poln dogodivščin. Videli smo veliko zanimivih stvari, srečali sledi kopit konja, zelo veliko praproti in celo gorski borovec. Cel pohod je trajal štiri ure, tako da sem bila na koncu zelo utrujena.

